

velse, vil der ikke være Spørgsmaal om at the til Staten om Forstud. Det gjælder altsaa blot om i de første 4 eller 5 Aar: at erholde en saadan Haandskrøvning af Kongerigets Finantser, og da disse, saavidt Udvalget skjønner, aldeles ikke derved udsættes for noget Tab, har man ikke troet, at der kunde være nogen Betænkelse for Finansministeren ved at gaae ind paa en saadan Ordning af Sagen. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Faursehou: Den Bemærkning, jeg skal tillade mig at fremsætte, angaaer Udvalgets Indstilling til den nye § 5 under Nr. 13. Vedtages denne Indstilling, vilde de nuværende Debitorer til Overformynderierne komme til at betale et halvt Aars Rente forud. Jeg har Frygt for, at Opfyldelsen heraf vil for Mange blive høist trykkende og besværlig; de Fleste have allerede Besværlighed nok ved at betale den almindelige Rente; men skulle de tillige betale et halvt Aars Rente forud, er jeg bange for, at det for Mange vil fremkalde alvorlige Følger. De have ikke modtaget Raanene under den Forudsætning, og de ere altsaa ikke forbedte paa at betale en saa betydelig Sum Penge, som det kan blive for Mange. Jeg vilde derfor ønske, at denne Bestemmelse ikke blev vedtagen, og jeg agter at stemme imod den. Derimod finder jeg det billigt og hensigtsmæssigt, at det paalægges de nye Debitorer at erlægge ikke blot $\frac{1}{2}$ pCt. ved Raanenes Modtagelse, men ogsaa et halvt Aars Rente forud, saaledes som det er foreslaaet.

Ordføreren: Jeg kan naturligtvis ikke Andet end erkjende det for rigtigt, hvad den ærebe Landssthingsmand yttrede, nemlig at det vil blive besværligt for Debitorerne til Overformynderiets samlede Masse at erlægge et halvt Aars Rente forud; men den ærebe Landssthingsmand maa ikke overse, at de ere bleyne forsaanedede for en anden Udgift, som det var paatænkt at lægge paa dem efter Udkastet, nemlig $\frac{1}{4}$ pCt., og det var ikke eengang for alle, men det var $\frac{1}{4}$ pCt. mere aarligt, der skulle erlægges af de Kapitaler, der vare udlaaente af Overformynderierne. Dette Paalæg har Udvalget antaget maatte være langt mere trykkende

for Debitorerne end at erlægge Renten forud, idet det at erlægge Renten forud ikke var mere end $\frac{1}{100}$ pCt., og det er altsaa ikke eengang $\frac{1}{4}$ af den i Udkastet foreslaaede $\frac{1}{4}$ pCt. Det er altsaa, som den ærebe Landssthingsmand vil see, et langt ubetydeligere Paalæg; derfor har Udvalget ikke været betænkelig derved. Det er jo nødvendigt, at Overformynderiet eet Sted fra faaer sine Indtægter. At paalægge de Umyndige at betale mere af Rentebalancen har jo ogsaa sine Betæneligheder; og derfor har man troet, at da nu Debitorerne bleve forsaanedede for den $\frac{1}{4}$ pCt., der stadig vilde hvile paa dem og, som jeg tidligere bemærkede, ogsaa havde den Betænkelse ved sig, at den rokkede ved Rentefoden, har Udvalget troet af to Under at maatte foretrække det mindste, og det er Grunden til, at Udvalget har foreslaaet denne Bestemmelse under Nr. 13.

Drejer: For mig har det bestandigt staaet tvivlsomt, om man burde gaae ind paa at fordrø den Forudbetaling af Renten, som den ærebe 1ste Landssthingsmand for 9de Aar (Faursehou) har omtalt. Naar jeg besøgtet i Udvalget ikke har fremsat nogen særlig Indstilling i den Anledning, saa har Grunden været den, at jeg ikke for Dieblisset har seet mig istand til at paavise nogen Maade, hvorpaa den Afgang i de fornødne Indtægter, der derved vilde fremkomme, skulde afhjælpes. Det følger af denne min Stilling, at jeg, hvis der under Sagens senere Gang maatte kunne findes Udvei til de manglende Midler, da vilde kunne være tilbøielig til at slutte mig til en Forandring i den paapegede Retning. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt endnu kun bemærke, at det dog vel maa være en Selvfølge, at en ældre Debitor kan frigjøre sig for Forudbetaling ved at opsigte sin Kapital. Imidlertid kunde der maaskee dog, hvis Loven udkommer i den Form, der er foreslaaet, være Spørgsmaal, om der dog ikke vilde kunne affordres Debitor Renten forud for det halve Aar fra Opsigelsen; til Kapitalen skal udbetales. Hvis Saadant skulde være Følgen af Forslaget, vilde det jo vistnok i ethvert Tilfælde være ubilligt.